

Nu te mira...

Vasile Voiculescu

Nu te mira că-mi prinzi privirea,
Păienjenită de durere,
Adesea cercetând ivirea
Și alte lumi, și altor ere.

În toiul luptelor nebune,
Pe rana inimii ce moare
Nădejdea vremilor mai bune
Răsare pururi ca o floare.

Din tot ce mi-a-nflorit vreodată,
Ea singură purta-va roade,
Azi, când grădina-i scuturată
Și toată floarea stearpă-mi cade.

Zadarnic firea mă strivește
Mereu sub aspra-mi suferință,
În mine pururi încolțește,
Mai viu, obstească năzuință.

Și-n van m-abate-n jos furtuna
Și strâns ma țin cătușe grele,
În mine lumea-și încearcă-ntr-una
Avântu-i veșnic către stele!

Din mii de gânduri turburate
Un vis curat mi se încheagă,
Precum din spume sfărâmate
Ieșit-a Venera întreagă!